

Wie wil kwetsbaar
zijn in de kerk?

De Anti Pest Club
is terug op tv

Het nieuwe leven van Ina van Steenis:

**'Ik durfde nooit
in de spiegel te kijken'**

Ina van Steenis:
'Ik ben waardevol'

12

Praten met achterblijvers
na een zelfdoding

22

Waarom is kwetsbaar zijn
zo lastig in de kerk?

28

De Anti Pest Club: 'Ik durf
voor mezelf op te komen'

46

Relatiecoach Cocky Drost:
'Eerlijk zijn is niet makkelijk'

35

De groene buurvrouw
viert de herfst!

36

Schrijfster Guurtje Leguijt
overwon haar burn-out

40

André van Duin over
Heel Holland Bakt

49

Beeld cover: Ruben Timman

Weg met het vijgenblad

Het leek zo goed te gaan met het gezin. Ze kregen een paar kinderen, woonden in een mooi huis en zetten zich met plezier in voor de kerk. Maar als hij een baan elders in het land krijgt, blijkt al snel dat dit een illusie was. Het huwelijk knalt uit elkaar en er blijkt al jarenlang sprake te zijn van grote problemen. Niemand die het wist.

Soms denk je iemand vrij goed te kennen, maar is er ineens iets aan de hand wat je niet had verwacht. Het is natuurlijk ook veel makkelijker om te vertellen dat het goed gaat thuis, dan eerlijk toe te geven dat het niet zo lekker loopt. Je relatie zit in het slop, een van je

kinderen is niet te hanteren of je weet even niet zo goed wat je nog gelooft.

Soms is het leven zo zwaar dat iemand er niet meer uit kan komen. Ina van Steenis zag suicide als de enige uitweg, tot God radicaal ingreep. Crisishulpverlener Andrea Walraven vertelt hoe belangrijk het is om het onderwerp suicide bespreekbaar te maken. Deze week dus een pittig onderwerp. Wat doen we met het verhaal van Arie de Rover? Hij houdt een pleidooi voor kwetsbaarheid, juist in de kerk. Dag vijgenblad!

Marco van der Straten, hoofdredacteur

@eovisie

Visie@eo.nl

Wat bezielt je?

Daar staat een prinses van God

De enige vraag is nog welk perron ze zal uitkiezen. Maar het besluit van Ina van Steenis staat vast: ze gaat twee weken evangelisatiewerk doen op een camping, daarna zal ze een einde aan haar leven maken. Haar ziekte, de pesterijen, talloze operaties; het is haar te veel geworden. Voor haar hoeft het leven niet meer. Tot die woensdagavond.

Wat bezielt je? Wat drijft je? In deze serie interviews gaan we in gesprek met mensen die hun inspiratiebronnen prijsgeven.

‘Het spijt me dat ik niet terugkom, maar ik kan niet meer.’ Het is een korte maar krachtige boodschap die Ina in de zomer van 1983 opschrijft. Ze legt het briefje op een plek waar haar ouders het zeker zullen vinden als ze haar spullen gaan opruimen. “Ik wist dat ik ze verdriet zou aandoen, maar dat woog niet op tegen wat ik zelf voelde. Ik kón niet meer, ik wilde niet meer. Het werd te zwaar.”

Dag en nacht in een beugel

Ina (1962) komt op het eerste gezicht als een kerngezonde baby ter wereld. Maar als ze 3 is, wordt er een bultje in haar nek ontdekt. Er volgt een zware operatie om het bultje te verwijderen. Kort daarna blijkt Ina scoliose te hebben, een vergroeiing van de rug, waardoor ze vanaf haar 4^e dag en nacht in een beugel zit. “Zonder die beugel was ik slap, zakte ik eigenlijk gewoon in elkaar. Ik mocht er een uur per dag uit, zodat ik kon douchen. Alleen met veel steun kon ik dan blijven staan.” De beugel belemmert haar bewegingsvrijheid enorm. Vanaf haar kin loopt een ijzeren stang naar haar middel, en twee ijzeren stangen lopen van haar achterhoofd tot over haar heupen. Om haar heupen zit een leren band en om haar nek een ijzeren kraag. Ina: “Die stangen werden uitgeschoven, zodat mijn rug helemaal uitgerekt werd en ik dus kaarsrecht was. Naar beneden kijken kon niet, vanwege die stang onder mijn kin. Lopen lukte, maar hardlopen ging moeilijk. En bukken kon ik ook nauwelijks; dan moest ik door m’n knieën en had ik steun nodig om weer overeind te komen. Mijn vader, die timmerman was, had een schuine tafel voor op school gemaakt, zodat ik toch mee kon doen met de lessen.”

Als laatste gekozen

Door de beugel waar Ina in loopt, staat ze op school altijd aan de zijlijn. Waar andere kinderen vrolijk tikkertje spelen, kan zij niet meedoen. Mooie kleding dragen is er ook niet bij, want de beugels maken haar kleren kapot.

Maar het ergste is: ze wordt gepest. ‘Stijve hark’, noemen klasgenootjes haar. ‘Knotwilg’, roepen ze. Met gym wordt ze standaard als laatste gekozen – met Ina in je team weet je immers zeker dat je verliest. “Ik had één vriendinnetje met wie het al vanaf de kleuterschool klikte. Ze vond het natuurlijk in het begin wel raar dat ik in die beugel terecht kwam, maar daar is ze min of meer mee opgegroeid. Ik herinner me dat zij mijn tas droeg als ik aan mijn rug was geopereerd.”

De ziekte van Von Recklinghausen

Neurofibromatose type 1, oftewel de ziekte van Von Recklinghausen, is een zeldzame genetische aandoening, waarbij onder andere vlekken of gezwellen op de huid groeien. Andere symptomen zijn onder meer epilepsie, scoliose en motorische problemen.

Thuis kan Ina haar verhaal niet kwijt. Er wordt niet gepraat over haar ziekte, niemand vraagt wat het met haar doet en over de pesterijen houdt ze haar mond. “Nee, ik neem dat mijn ouders niet kwalijk. In die tijd praatte je niet over je gevoelens. Zij hadden dat nooit geleerd van hun ouders, dus hoe konden ze mij dat leren? Mijn ouders leven nog, maar het lukt hun nog steeds niet om te praten. Ze kunnen het gewoon niet. Ze hebben wel spijt dat ze er nooit over hebben gepraat, maar tegelijk weten ze niet hoe dat moet.”

Buitenbeentje

Pas als Ina op de middelbare school zit, wordt ontdekt dat ze de ziekte van Von Recklinghausen (zie kader) heeft. Ze krijgt namelijk bultjes op haar lichaam. Het is een nieuwe aanleiding voor pesterijen: nu wordt ze uitgescholden voor ‘heks’. Omdat ze vanwege haar beugel niet kan fietsen, komt ze met de taxi naar de lessen. Opnieuw is Ina het buitenbeentje van de school.

Als ze naar een vervolgopleiding gaat, hoopt Ina dat de pesterijen stoppen. Volwassenen kunnen elkaar immers wel normaal behandelen, denkt ze. Maar niets is minder waar. “Ik ging in Utrecht een opleiding in de kinder- en jeugdverzorging doen,” vertelt Ina. “Er was een groepje van vier meiden die uit dezelfde streek als ik kwamen. Dan denk je dat je gezellig samen met de trein kunt reizen. Maar nee, ik

‘Als ik de coupé in kwam, bukten ze snel, zodat ik ze niet zou zien’

mocht niet bij hen zitten. Als ik de coupé in kwam, bukten ze snel, zodat ik ze niet zou zien. Maar ik zag ze wegduiken, dus ik wist natuurlijk heel goed dat ze er zaten.”

Flink zijn

Omdat Ina in haar kinder- en tienertijd vaak moet worden geopereerd in Arnhem en Amsterdam, brengt ze veel eenzame dagen door in het ziekenhuis. “Mijn ouders probeerden zo veel mogelijk bij mij te zijn, maar omdat het zo ver rijden was, kwamen ze om de dag op bezoek. Mijn emoties had ik geblokkeerd; ik moest immers altijd

maar flink zijn, niet huilen, zo zeiden de zusters in het ziekenhuis. Er zat een muur om mijn hart, waar niemand doorheen kon. Als mensen vroegen hoe het met mij ging, zei ik 'goed'. Ik verstopte me achter mijn lach. Iedereen zei dat ik zo sterk was, maar zo voelde ik me absoluut niet. Ik was een jonge vrouw die er leuk uit wilde zien, maar die gebukt ging onder haar uiterlijk."

De druppel

Rond haar 19^e moet Ina opnieuw worden geopereerd. In die periode krijgt ze bovendien van de artsen te horen dat haar hoofdhuid doorgroeit en dat ze vanaf dan

Levensmotto

"Ik ben uniek, precies zoals God mij heeft bedoeld. Alle dagen van mijn leven zijn op Gods liefde gestoeld."

om de twee jaar een operatie zal moeten ondergaan. Het is voor Ina de druppel.

De pesterijen, talloze operaties in het vooruitzicht, bultjes die alleen maar erger worden, het zwijgen thuis waardoor Ina emotioneel op slot zit – ze kan het leven niet meer aan.

Langzaam maar zeker rijpt er een plan in haar hoofd. Een plan dat resoneert op de klanken van perron, trein en dood. "Het idee begon te groeien, en ik dacht: ik moet er met niemand over praten, want dan houden ze me tegen. Natuurlijk vond ik het eng om te springen, maar ik dacht: als ik spring, ben ik gelijk weg. Bovendien, mijn angst om nog meer operaties te moeten ondergaan en nog verder gepest te worden, was veel groter. Ik wilde die pijn niet meer voelen."

Om nog een laatste goede daad te verrichten – "wie weet kwam ik dan toch bij

God” – geeft Ina zich als vrijwilliger op voor twee weken campingevangelsing in Den Haag. Haar besluit staat vast: aan het eind van die tweede week zal ze naar een perron in de buurt gaan en nooit meer terugkomen.

Relatie met Jezus

Al na een paar dagen weet Ina dat ze die twee weken niet gaat volhouden. Ze vervroegt haar plan, maar wil eerst de gospelavond van de eerste woensdag nog meemaken. Daarna zal ze stiekem met de tram of de bus naar een station gaan. “Welk station wist ik nog niet, ik zou gewoon een bus nemen. Maar gek genoeg was er toch een soort drang om die gospelavond nog mee te maken.” Die woensdagavond zit Ina op de eerste bank en vanaf het moment dat de zangeres op het podium staat, heeft ze oogcontact met haar. “Ik dacht: ik moet met haar

praten! Geen idee waarom. Maar zij dacht hetzelfde: ik moet straks met haar praten.” Na het concert lopen Ina en de zangeres meteen op elkaar af. “Zij zei: ‘Ik voel dat er iets met jou is, mag ik met je praten?’

‘Ik dacht: ik moet er met niemand over praten, want dan houden ze me tegen’

We zijn de camping op gelopen en hebben gepraat. Over mijn leven. En over mijn plan voor die avond om er een eind aan te maken. Tot zij mij vertelde dat er één is die een persoonlijke relatie met mij wilde. Die mij zag zitten, die mij wél mooi vond en met mij mee zou gaan door alle operaties heen. Kortom: zij vertelde dat ik een persoonlijke relatie met Jezus kon hebben.”

Bevrijdend gebed

Het is een openbaring voor Ina. Hoewel ze altijd naar de kerk is blijven gaan, weet ze niets van een persoonlijke relatie met Jezus. “De zangeres vroeg of ze voor mij mocht bidden en op de een of andere manier is dat gebed enorm bevrijdend voor mij geweest. Ik voelde zo veel rust en vrede, dat ik van het ene op het andere

De Verandering

Zaterdagavond is Ina van Steenis te zien in *De Verandering*. Voor het eerst in jaren ontmoet ze onder anderen haar vroegere schoolvriendin, een van haar pesters en de zangeres die haar leven redde.

Tv Zaterdag, 18.40 uur, NPO 2

'Soms gaan mensen ergens anders zitten - bang dat ik besmettelijk ben'

moment van die zelfmoordgedachten af was. Het had weken door mijn hoofd gespoekt en ineens was het weg. Het kwam gewoon niet meer in me op. Aan het eind van het gesprek ben ik naar bed gegaan, in plaats van naar het station. Die gedachten zijn nooit meer teruggekomen."

Pijn en frustratie

In de tijd die volgt, ontdekt Ina de liefde en acceptatie van God. "Ik mag mezelf zien als iemand die van waarde is en daar ben ik in de loop van de jaren erg door gegroeid. Ik heb bovendien geleerd dat ik al mijn pijn, boosheid en frustratie bij Hem mag neerleggen en mag zijn wie ik ben. Dat maakt dat ik zo veel rust ervaar. Ook nu ik voor een nieuwe operatie sta. Mijn huid groeit namelijk nog steeds, dus ik moet regelmatig worden geopereerd om die overtollige huid weg te laten halen. Ik ben bovendien verhuisd en heb in mijn nieuwe gemeente mensen ontmoet die wél naar me willen luisteren, mij steunen en vooral accepteren. Ze kijken daar niet naar mijn bultjes, maar naar wie ik echt ben. Dat was een verademing. Dat had ik nog nooit meegemaakt."

Hoe kijk je nu naar de pesters uit je tiener tijd?

"Een paar jaar geleden voelde ik dat ik hen moest vergeven. Ik heb gebeden en een aantal van hen echt bij naam genoemd, onder wie de vier meiden van mijn beroepsopleiding. Maar ik zei ook tegen God: 'Heer, ik heb ze vergeven, maar het zou mooi zijn als ik ze ooit weer een keer zou ontmoeten, zodat ik het ook tegen ze kan zeggen.'"

En?

"Een jaar of vier geleden kreeg ik via Facebook een uitnodiging voor een reünie van die opleiding. Ik wilde er liever niet naartoe, want dan zou ik die meiden weer zien. Maar ik had er natuurlijk om gevraagd, dus ik ben ernaartoe gegaan. We zaten in een kring, om de beurt vertelden we hoe we de opleiding hadden ervaren. Toen ik aan de beurt was, heb ik eerlijk verteld dat ik een heel moeilijke tijd heb gehad. Omdat ik er niet bij hoorde en door een aantal van hen vreselijk gepest ben. Een van die vrouwen zei daarop dat ze daarom hadden getwijfeld of ze mij moesten uitnodigen. Maar een ander had gezegd: 'Joh, dat weet ze vast niet meer.'"

Geen zielig figuurtje

"Ongelooflijk, hè?" vervolgt Ina als ze een slok water heeft genomen. "Ik heb tegen ze gezegd: 'Jullie hebben allemaal deze opleiding voor kinderverzorger gedaan, dus je weet wat pesten met kinderen doet. Dan is het wel heel naïef om te denken dat ik dat vergeten zou zijn.' Maar ik heb ze ook verteld dat ik hen vergeven heb. En dat ik hoopte dat ze nu zagen dat ik niet dat zielige figuurtje ben dat het een en ander mankeert."

Een van hen heeft haar excuses aangeboden. Ik vond het heel mooi dat ze dat durfde. De anderen knikten een beetje. Zij vonden het waarschijnlijk best dat ik hen vergeven had."

Doet het pijn als je terugdenkt aan vroeger?

"Nu niet zo veel meer. Vooral toen ik God echt leerde kennen, heb ik geleerd mijn pijn en verdriet bij Hem te brengen. Dat maakt ook dat ik het een plekje heb kunnen geven. Vooral rond de opnames van *De Verandering* (zie kader) heb ik er veel over gepraat en ben ik nog weer verder gekomen in de verwerking."

Ouderlijk huis

"Als mijn opa en oma kwamen oppassen, was het feest. Dan deden we altijd spelletjes. Ze leven allang niet meer, maar de spelletjes van opa en oma zal ik niet vergeten. Gewoon simpel hoor, kaart- of kwartet spellen, soms een bordspel; mens-erger-je-niet, ganzenborden - maar als opa en oma kwamen, was het gezellig."

Selfie

"Hier sta ik samen met Nathaniël op de foto. Af en toe pas ik op hem en dan doen we leuke dingen. Zo gingen we deze week samen naar de dierentuin. Heel gezellig!"

Besmettelijk

Wat Ina nog wel moeilijk vindt, is dat veel mensen haar anders behandelen vanwege haar uiterlijk. "Dat ze naar mij kijken, vind ik nog niet zo erg. Maar in de trein bijvoorbeeld staan mensen soms op om ergens anders te gaan zitten. Bang dat ik besmettelijk ben. Of ze blijven maar naar mij staren. Natuurlijk kijk ik zelf ook wel eens naar iemand als hij of zij er anders uitziet. Maar vervolgens behandel ik die ander net als iedereen. Want ik weet hoe het voelt om aangestaard te worden. Ik weet hoe het voelt als mensen achter je rug om tegen elkaar zeggen: 'Heb je dat gezien?' Dan heb ik liever dat mensen gewoon vragen wat ik heb; dan kan ik het uitleggen."

Prinses van God

"Of ik mezelf in de spiegel kan bekijken? Ja. Nu wel. Jarenlang heb ik de spiegel gemeden. Ik gebruikte hem alleen om mijn haar te doen, maar echt kijken? Nee, dan zag ik die bultjes, die huidgroei, mijn scheve gezicht. Ik wilde ook jarenlang geen foto's van mijzelf. Nu kan ik in de spiegel kijken en tegen mezelf zeggen: daar staat een prinses van God."

Wat zou je willen zeggen tegen mensen die het leven niet meer zien zitten?

"Dat er hoop is, omdat God met open armen op je staat te wachten. Bij Hem mag je zijn wie je echt bent, Hij luistert wél en Hij vindt je waardevol. En vraag God of Hij iemand op je pad brengt die je in vertrouwen kunt nemen. Echt: Hij geeft antwoord."